

Avare Nagme







Avare

Avare · Avare Nağme

I. Kıır

Genç bir adam, uçsuz bucaksız bir ot tarlasında, geniş bir gökyüzünün altında uyanır. Daha on yedisinde gibi görünür. Adını, buraya nasıl geldiğini ve otların üzerinde süzülen, bir türkü bir şarkıya dönüşmeyen o silik nağmenin ne olduğunu bilmez. Yapacak bir şey, gidilecek bir yer yoktur. Bu yüzden kalkar ve gezinir; yön­süz, amaçsız, tıpkı bir avare gibi.

Otlar taşa, taş da eski harabelere dönüşene dek yürür. Merakla içeri girer. İçeride bir kütüphane vardır – bir biçimde okuyabildiği eski kitaplarla dolu raflar. Onlara dalar gider. Okurken, daha önce fark etmediği bir kapı odanın karşı ucunda gıcırdayarak açılır ve parıldayan bir odadan ışık dökülür.

Ona doğru adım atar. İçeri girer.

II. Kent

Parıltı onu yutar ve dikine yükselen, soğuk renkli ışıkların boğduğu, var olmaması gereken şeylerin kaynaştığı dev bir kente bırakır. Arkasında, geçidin olduğu yerde yalnızca duvar vardır. Geri dönüş yolu öylece yok olmuştur.

Kor­kar. Herkes korkardı. Ama korku bir plan değildir ve kent umursamaz; bu yüzden onu öğrenir. Sokaklarını ve ritmini öğrenir, hangi yüzü ne zaman takacağını öğrenir – bir maske koleksiyonu taşır, kendisini öldürmek isteyen bir yerde dolaşabilsin diye kimsesiz biri olur. Yıllar böyle geçer. Korkmuş çocuk sertleşip sessiz ve tehlikeli bir şeye dönüşür.

Kent bir iblis cehennemidir; onların altında ise insanlar – kulelerin gölgesinde karanlıkta hayatta kalmaya çalışan, acı çeken, ölen insanlar. Uzun süre bunu izler. Bir gece, kentin silüetinin üzerindeki çatılarda yalnız başına düşünürken, hepsi birden içinde kabırır: tanık olduğu her kayıp, her zulüm, koca bir dünyanın acısının üzerine çökmesi.

Bir karar verir. Atlar.

Tek başına sokaklara iner ve bütün iblis ordusuna karşı döner – onları tek tek avlayarak değil, hayatta kalmaya çalışarak değil, saldırarak; bir bütün dünyayı dolduran bir orduya karşı tek bir kılıç. Olanaksızdır, ama o yine de yapar. Sonuncusu da düşüp kent iblislerden büsbütün arınınca, sessizlikte bir geçit açılır. İçinden geçer ve kaybolur.

III. Üçü

Yine kendi sade giysileri içinde, daha yaşlı, daha sert ve hâlâ geçmişsiz, yeşil ve canlı bir toprakta yeniden belirir. Her zamanki gibi gezinir.

Gezinmesi az kalsın çabuk biter. Bir ağaç-yaratığı – ağaç kabuğundan ve kıvrılan asma dokunaçlardan, yarısı orman yarısı açlık bir şey – kırdı üzerine çöker ve onu yenmektedir. Derken bir yandan ateş okları, bir yandan büyü patlaması süzülür gelir: yaşlı bir gazi okçu ve genç bir büyücü, iki yabancı, onun yanında dövüşe atılır. Üçü birlikte yaratığı yere serer.

Büyücü onu günler önce bir kentte, kılıç alırken görmüştür; içinde bir şey onun ardından gitmek istemiştir – bu yabancının bir dost olabileceği duygusu. Yaratığı görünce düşünmeyi bırakıp araya girmiştir. Yaşlı gazi okçu da onunla gelmiştir. İş bitince adlarını verirler: genç büyücü Tansel dir, ateş yaylı ak saçlı yaşlı gazi Balaban'dır; gezgin ise – bir ad ararken nereden geldiğini bilmesede de orada hazır bekleyen bir ad bulur – kendininkini Eren olarak söyler.

Geçmişlerini paylaşmazlar. Yalnızca, kaybolmuşların yaptığı gibi, aynı adımda yürümeye başlarlar – görevler alarak, para için canavar avlayarak, birbirinden bir sonraki yoldan başka bir şey istemeyerek. Bunda iyidirler. Oe yol onları zamanla ölmekte olan bir uç kasabasına götürür.

Nağme tam anlamıyla çalmaya başlar. Avere Nağme burada başlar.

10. Kasaba ve Türbe

Kasaba, hiçbir ilacın dokunamadığı bir vebadan çürümektedir. İş aramak için üçü hana girer; orada serüvencilar, yenilmiş ve gözleri ölü, dövüşemedikleri bir şeyi savuşturmayı bekleyerek masalara yığılmıştır. Balaban havadaki hastalığın üzerinde bir an fazla durur ve hiçbir şey söylemez. Tezgâhın ardındaki hancı onlara iksir satar, kasabaya olanları anlatır, sonra onları mabete yollar.

Mabette, oraya bakan Mabet Bilgesi ile ve yıllardır buradaki ölmekte olanlara bakan avcı kadın Neva ile tanışır. Mabet Bilgesi onlara bir söylence anlatır: çok zaman önce, kıskanç bir sultan onu bir dağın altındaki türbeğe kapatana dek, her vebayı iyileştirebilen büyük bir şifacı yaşamış. Mührü kırın, der; Şifacı'yı özgür bırakın, veba sona erer. Neva da onlarla gelir – kendi kardeşi de hastalar arasındadır.

Oraya giden yol tehlikelidir. Bir kıyı kentinin kütüphanesinde bir bilgin, harabelerin yerini gösteren büyüü bir haritayı uyandırır ve Neva'nın eline bir madalyon tutuşturur.

Ekip ayrılırken, mavi maskeli savaşçılar pusu kurar – sokak çocukları dördünü ayrı sokaklara ve meydanlara dağıtır, maskeliler çatılardan üç koldan birden iner. Büyü kullanırlar; ekip yalnızca çelikle yanıt verebilir, çünkü büyü bu düşmanların üzerinden su gibi akıp gider. Sonra maskeliler geldikleri gibi aniden çekilir; giderken biri bir an Eren'in gözlerine kilitlenir – sessiz bir uyarı.

Kentin üstündeki bir gözetleme noktasında, aşağıdakilere görünmeden, başlarından kıvrık boynuzlar yükselen üç kişi izler. İçlerinden biri, kızıl saçlı bir kadın, göğre ısıltılı bir küre fırlatır.

O gece ateşin başında Tansel ötekilere ağabeyinden anlatır. Ağabeyi bir gezgin yiğit, büyü yeteneğiyle donanmış bir alpmış. Bir gün hasta dönmüş eve. Çocuk onu, henüz hazır olmadığı bir büyüyle iyileştirmeye çalışmış. Büyü ters dönmüş – ağabeyinin içinde çoktan decayürümeye başlamış bir şey vahşice karşılık vermiş – ve adam gözlerinin önünde oracıkta ölmüş: kara damarlar derisine yürürken gözleri içi boş kara oyuklara çökmüş. Yaşlı ailesi onu evden kovmuş; o da ağabeyinin kendine bol gelen paltosu ve uzun büyücü şapkasıyla karanlığa yürümüş, o gün bugündür de çıkarmamış onları. Ateşin başında ötekiler kollarını ona dolar.



Kamp ateşi – Tansel onlara ağabeyini anlatıyor.

Harabelere varır ve hayranlıkla dururlar – devasa, ağırbaşlı ve güzel; tehditkâr değil, görkemli. Dış halkadaki tuhaf bekçi yaratıklarıyla çarpışarak eski bulmacaların arasından gizli türbeye doğru daha derine ilerlerler. Maskeliler toz daha yere inmeden yeniden saldırır; kırık kemerlerden ve yüksek taş çıkıntılardan inerler, harabenin arasında parıldayan sihir dördünü bir saf kuramadan birbirinden ayırır.

Şehirdeki ilk kapışmalarından bu maskelilere karşı büyüünün nafile olduğunu öğrenen ekip, tek bir büyü hareketiyle bile vakit kaybetmez. İlk maskeli adam daha yere basmadan her birinin kılıcı kınından çıkmıştır. Fakat Maskeliler de dersini almıştır–sayıca üstünlüklerini kullanarak menzil dışında kalırlar; ekibi bir ışık fırtınasının altında baskılamak için üst üste binen büyü dalgaları dokurlar.

Hayatta kalmak için dördü o hattın içine sızmak zorundadır. Tansel anında harekete geçer; büyüü bombardımanın darbesini emmek ve ekibe basacak sağlam bir zemin kazandırmak için titreyen, koruyucu bir küre fırlatır. Savunma odağı kurulur kurulmaz hız sihrini serbest bırakır ve kendini öne atarak aralarındaki en ufak tefeği göz açıp kapayıncaya kadar kör edici bir fırlıldağa dönüştürür.

Maskelilerin ölümcül büyü örgüsünün tam ortasından sıyrılır; uzun kılıçlarının ve sihirlerinin işlevsiz kaldığı o daracık alana girmek için menzillerini yarıp geçer. Yetişkin insanların menziline altından sızarak alçaktan ve hızla vurur; seri darbelerden, savrulan alçak tekmelerden ve balıyoz

gibi inen yumruklardan oluşan ölümcül, akıcı bir düzen kullanmaktadır. Alt hattı hedefler – ayak bileklerini parçalar, dizleri çökertir ve gardın altındaki yumuşak noktaları bulur. Kendisinin iki katı büyüklükteki savaşçılar, onun varlığını bile fark edemeden yere serilirken, işleyen güçlendirmeleri ekibin geri kalanını onun açtığı gediğe doğru çeker, yoldaşlarının kılıçlarını olması gerekenden çok daha hızlı ve amansız kılar.

Hattın yarılmasıyla diğerkleri çelikle karşılık verir. Eren kılıcıyla başı çeker. Balaban ateş yayını sırtına atar ve gelen baskıyı sarsılmaz bir kararlılıkla çeliğıyle karşılar. Neva da aynısını yapar – tılsımlı yayı düşünmeden elinde parıldar ama büyüü aynı hızla dağıtıp yerine çelik kılıcını çeker, bir an bile sabit durmaz.

Derken başlarında boynuzlar taşıyan üç yabancı çarpışmaya girer ve onlar da sihirden mahrum şekilde dövüşürler. İri adam elinde bir savaş baltasıyla merkeze sert ve kesin bir hamleyle yarar. Kıız saçlı iki kadından daha hırçın olanı, buradaki kıvılcımı ve ateşi sönmüş halde, geniş bir hançer ve bir avuç dolusu kuşak bıçağıyla pervasızca, yakın mesafeden çarpışır. Sessiz olanı ise dövüşe hiç yaklaşmaz – çatışmanın kenarlarından iş görür ve fırlatma bıçakları kuşağından, diğerklerinin göremediğı kör açılardan birbiri ardına bıçak gönderir; her biri hiçbir kılıcın ulaşamayacağı bir boşluğı bulur. Bir an için harabe çelikten ve mavi ışıktan bir fırtınaya döner.

Tam ortasında Maskeliler'in önderi kaskatı kesilir. Başı, ayaklarının altındaki taşa döner. Elinde bir büyü daha toplanır, sonra oracıkta söner. Keşkin bir işaret verir ve ötekiler bir anda çarpışmadan kopar. Tıpkı önceki gibi, çatışma daha biçimini bile göstermeden kaybolurlar. Ekip henüz gördüğünü anlamaz: maskelilerin kendi büyüü her parıldadığında, taşın derinindeki bir şey de titreyip sönmüştür – sanki büyüleri, savaşçıların korumaya geldiğı şeyi zayıflatıyormuş gibi.

Ardından üç yabancı adlarını verir: onları yöneten Doruk; büyüü kıvılcım ve ateş savuran Esin; sessiz ve keskin olan Selin. Geçmekte olan serüvenciyiz, derler; rastlantıyla buradayız, yalnızca yardım etmek istedik.

Mahzene giden yol açılınca üçü, arkalarından gelen olursa girişi tutmayı teklif eder. Dört kişi bu yardımı kabul edip yoluna devam eder.

Ekip mezar odasına yalnız girer ve özünde mühürlü türbeyi bulur. Derken Mabey Bilgesi – ölmekte olan kasabadaki adamın ta kendisi – gizli bir geçitten çıkar. Onlara gerçeğı söyler: ısıltılı bir küre onu kent boyunca ve harabelerin içinde, ekibin tam izlediğı yol üzerinden bu kapıya dek yönlendirmiştir. Paralı askerler en baştan beri onundu. Onları buraya en baştan o sürüklemiştir.

Mabet Bilgesi ile Tansel mührü kırma ayinine başlar. Onlar çalışırken Neva oda duvarlarına döner ve oraya oyulmuş olanı okur – ve efsane tersine döner. Şifacı, açgözlü bir sultanın kapattığı bir ermiş değildir. Kendi yaşamı boyunca armağanı tersine dönmüştür: hastayı iyileştiren o dokunuş onları soldurmaya başlamıştır. İyileştirmesi bir bozma dokunuşuna dönüşmüştür. Şifacılarını yitiren halkın vebalara çaresi kalmamış, sultan da bilginlerine bir çare bulmalarını buyurmuştur. Uzun denemelerle iyileştirici iksirlerin formülünü bulmuşlar – ve sultan, dokunuşu artık bozan Şifacı'yı, ona da bir çare bulunana dek canlı tutacak bir büyüyle mühürletmiştir. Ama hiçbir çare gelmemiştir. Sultan ölmüş, devleti silinip gitmiş, Şifacı unutulmuştur. Mühürlenışı de açgözlü bir kralın işi diye söylenceye geçmiştir.

Neva ayini durdurmak için döner. Çok geç. Mabet Bilgesi ayini tamamlar. Mühür kırılır.

Doğrulan kadın paramparçadır; nurludur ve uğursuzdur. Kendisini özgür bırakanlara döner ve bir ant içer: artık onun nazarı altında zayıflar korunacak, hoyrat bir kudretle donatılacak, acıdan azat edilecektir. Artık hiç kimse, ona çektiydikleri gibi acı çekmeyecektir.

Önünde diz çöken Mabet Bilgesi'ne uzanır ve dokunduğu yerde onu bozup yeniden kurar – dua zincirleri kemiğe kaynar, kutsal yazı şişen etin üzerinde sürünür, dindar yaşlı adam koca, boynuzlu bir canavarın içine büsbütün yutulur. Ekip, çökmekte olan odada çaresiz, geniş bir savaşta elindeki her şeyi canavara fırlatır ve korkunç bir bedel ödeyerek onu alt eder. Parıltılı kırık tavandan çoktan yukarı süzölmüş olan nurlu kadın gitmiştir, dışarıya, dünyaya doğru.

Onu avlamak için ardından dışarı tırmanır – ve harabelerin ağzında dururlar. Aşağıda topraklar çoktan dönmektedir: ondan dört bir yana taşan bir hastalık, insanları ve yaratıkları bozarak korkunç suretlere büründürmekte, dünyayı yıkıma devirmektedir. Bir vebayı iyileştirmeye geldiler. Dünyanın sonunu çözüp saldılar. Bu yük, o dağ yamacında onları neredeyse paramparça eder.

V. Pandora

Harabelerin altında savaş çoktan engindir. Maskeliler – Mühür Bekçileri, sultanın has muhafızlarının soyundan gelen Kut Nökerler – kendilerini tutmayı bırakır ve gizli kutsal emanet silahları cephaneliğini açığa çıkarır: dönüşmüşlerin sonsuz dalgasına karşı erlerin ve kutsal zanaatin çalkalanan, devasa ölçekli bir çarpışması. Doruk, Esin ve Sefin çoktan oradadır, var güçleriyle ve artık hiçbir ücret için olmaksızın dövüşmektedir.

Tansel donukluğu kırar: kıyıma doğru öfkeli bir el sallayış – Aşağıda herkes canını dişine takmış dövüşürken, biz burada ne yapıyoruz – ve Balaban boynuzlu üçlünün başka serüvencilerin yanında, hiçbir karşılık beklemeden canını ortaya koğunu izler; dördü de savaşa iner.

Günler dumanın ve çatırdayan büyüünün gecelerine karışır. Dinlenmeden, zafer umudu olmaksızın mücadele ederler; tek kesinlikleri, bu hat düşerse dünyalarının da onunla düşeceğidir. Dalga üstüne dalga bozulmuşlar üzerlerine çarpar. Direniş küçölür, zemin kan ve külle kayganlaşır, yine de tutarlar.

Sonu gelmez gibi görünen bir kıyımın ardından, kayaya oyulmuş karargaha bir gözcü güçbela sürüklenir. Sesi çatlıktır. Yayılan bozulma her yerdedir – bir tek, yalnız bir sihirli geçidin çevresi dışında her yerde. Orada yaralı bir hayvan, sanki bozulma o eşiğı aşamıyormuş gibi, hiç dokunulmadan dinlenmektedir. Kimse nedenini anlamaz.

Masalara haritalar çarpılır. Sesler yorgunluktan ve çaresiz bir umuttan çatlar.

Ekip öne çıkar.

Hiç duraksamadan, o olanaksız sığınanın ötesinde ne olduğunu öğrenmeye gönüllü olur. Direniş, son bir hayır duası eden ölmekte bir ordu gibi, onlara yol açar.

Dördü geçitten geçer.

VI. Dünyalar

1. Dünya – Tükenen Şehir

Geçidin ötesinde: temiz, parlak, olanaksız bir kent – göğre yükselen kuleler ve ince, renkli makineler, unutulmuşların boğulmuş alt kentinin üzerinde parıldayan bir zenginlik halkası. Giysileri ve silahları geçişte ince, fütüristik biçimlere dönüşür; ışıık ve çelik dünyasına göre yeniden biçimlenmiş aynı savaşçılar.

Önce temkinli dolaşır, yerin ne olduğunu çözmeye, ne bulurlarsa toplamaya çalışırlar – ta ki kentin güçleri onları belgesiz, var olma hakkı olmayan davetsizler olarak karşılarına alana ve çatışma başlayana dek. O çatışmada bir sarsıntı gelir: kentin savaş yaratıkları arasında kendi dünyalarından canlılar vardır – zırhlı, kablolu ve bir biçimde denetlenen. Ekip bu hayvanların her hareketini içgüdüyle bilir ve onları hiçbir yerli savaşçının başaramayacağı bir kolaylıkla biçer. Gölgelerden isyancılar izler, sonra yaklaşır.

İşyancılar, bu dünyaya sahip olan şirkete karşı sessiz bir savaşı yitirmektedir. Caelirete yaşayan akımı doğrudan topraktan, sudan, biten her şeyden çekip alır ve onu reaktörlerinden geçirerek güce dönüştürür – kuleleri aydınlatan, makineleri besleyen enerji. Yaratıkları ise başka bir şey için alır: canlı yakalanır, iradeleri gem-düzenekleriyle kısıpaca alınır, bedenleri denetlenen silahlara ve koruyuculara dönüştürülür. İşyancıların savaşının tamamı bu hırsızlıktır. Ve bu, ekibin içinde bir şeyi kıpırdatır. Caelirete'nin bu dünyadan söküp aldığı akım, onların hep bildiği yaşama benzer – Tansel'in büyüünün, Balaban'ın ateşinin ve evdeki ölümcül vebanın ardındaki yaşama, burada, böylesine yabancı ama bir o kadar tanıdık bir dünyada.

İşyancılar iç verileri çalmak için bir kule çekirdeğine sızmayı planlar. Plan yürekli, hızlı ve umarsızdır. Balaban bunu öylece bırakamaz. İşaretledikleri her rotada açıkta kalmış bir kanat görür. Her kaçış yolunda bir tuzak. Her saldırı noktasının altında ezilecek sivilleri. Durmadan araya girer; düzeltir, uyarır, planda gedikler açar, ama hiçbir zaman komutayı eline almaz. Ötekiler bunu anlamadan önce çelişkiyi sezer: bir komutan gibi düşünür, ama bir komutan gibi durmayı reddeder.

Baskı sonunda ona ulaşır. Oda, haritalar, bekleyen yüzler, bir karar beklentisi – hepsi çevresine kapanır ve bir an için yaşlı okçu artık işyancı sığınağında değildir. Yeniden gençtir; vatanına doğru bir tehlike yaklaşırken bir savaş masasının başında durmaktadır. Düşmanı, daha gelmeden görür; önleyici saldırıyı seçer. Ailesi kalması için yalvarır. Kaşabasının onun orada olmasına gereksinimi vardır; yolda değil, henüz geçidi geçmemiş bir tehlikenin peşinde silahlı adamların başında değil. Ama yine de gider. Yol bir pusuya döner. Saldırı çöker. Adamları çevresinde öfür, yalnız o sağ kalır. Döndüğünde geri getirecek bir zafer, savunacak bir yuva kalmamıştır – yalnızca kasabasının durduğu yerde asılı duman, kurtarmak istediği gitmiş insanlar, gitmiş ailesi ve kararı.

Anı onu serbest bırakır. Artık ötekiler onun şeklini anlar – neden uyardığını, neden izlediğini, grup karar verdikten sonra neden onunla yürüdüğünü ve bir komutanın ağırlığının bir daha kendi ellerinden geçmesini neden istemediğini. Önderliği geri almaz. Yalnızca taşıyabileceğini verir: sızma rotasına sert, hassas bir düzeltme; planın aynı eski mezara dönüşmesini önlemeye yetecek kadar.

Baskına katılır – ve bedelini öderler. Açtıkları kule çekirdeği çöker ve çöküş alt kente herkesin istediğinden çok zarar verir: haklı bir saldırının bile önce küçükleri ezdiğine dair sert bir ilk ders. Daha derinde tutsak bölmelerini bulurlar – bir düzine dünyadan, iradeleri kısıpaca alınıp koparılmış, bedenleri yaşayan silahlara çevrilmiş yaratıklar. Ve ele geçirdikleri verilerde bütün

bunların nedenini bulurlar. Caelirete, herkesten çok önce, yaşam-gücünün solduğunu sezmişti – yavaşça, her yerde, araçlarının erişebildiği her dünyada. Nedenini anlamaya ya da onu durdurmaya çalışmadı; onu atlatmayı seçti: hâlâ yapabilirken geriye kalan yaşayan akımı söküp almayı, onu ölü makine gücüne kilitlemeyi ve yaşam tükendikten sonra da işleyecek bir dünya kurmayı. Ağgözlük değil – gelmekte olan bir karanlığa karşı soğukkanlı ve düzenli bir biriktirme. Solmanın gerçek olduğunu ve kendi lanetli yurtlarından çok daha büyük olduğunu ekip ilk kez burada duyar.

Verileri, bir geçit ağının haritasını ve ileri yolu afırlar. Son koruyucu, köleleştirilmiş devasa bir yaratıktır; onu, usuna hükmeden düzeneği kıracak kadar atlatırlar ve serbest kalan hayvan, onlar kaçarken tutucularına döner ve tesisi parçalar. Şirkete zarar vermişlerdir; onu durdurmadılar. Ve şirket artık onları görmüştür.

Av

Şirket bıraktıkları her izi inceler – geldikleri dünyaya geri uzanan bir iz. O iz üzerinde, bu dördünü zaten tanıyan, onlarla zaten dövülmüş ve nasıl hareket ettiklerini bilen üç paralı askere rastlar. Onlar gözden çıkarılabilirler; kendi adamlarını dengesiz geçitlerden yollamaktansa onları yollamak çok daha iyidir. Böylece eldeki en iyi avcılar tutar: o üç boynuzlu yabancıyı – Doruk, Esin ve Sefin – bu kez ekibi dünyalar boyunca kovalamaları için para verilmiş olarak.

Böylece yolculuk bir kovalamacaya döner. 2. Dünya'dan, sonraki geçide dek sokaklarında kıran kırana dövüştükleri neon bir kentten geçerler. 3. Dünya'dan, fiziğin bile yalan söylediği saçma, kuralsız bir evrenden – ve yine de, olamayacak biçimde, aynı siflik yaşayan akım yaşayan ve ölen her şeyde parıldar. Oradan bir sonraki dünyaya açılan geçit baştan sona onlarla boğuşur; titreyerek, bükülerek, şimdiye dek en sert geçiş.

4. Dünya – Tarikat

Sert geçişin nedenini ancak vardıklarında anlarlar. 4. Dünya, mum ışıklı bir dehşetin ve eski canavarların dünyasıdır ve kurutulmaktadır; buradaki akım öyle dibe çekilmiştir ki her eşik dengesizleşmiş, geçişler güçbela tutar olmuştur.

Daha önceki her dünyada olduğu gibi, buranın çehresini de yavaş yavaş öğrenirler – neyin içine yürüdüklerinden, geride ne bulduklarından ve yaşayanların anlattıklarından. Çok zaman önce bu dünya yozlaşmaya karşı mücadele etmek için bir tarikat kurmuştu. Ama yozlaşmış yaratıkları

öldürmek hiçbir şeyi değıştirmedi: dünyanın akımı incelmeye devam etti, daha nicesi canavara dönüştü ve yaptıkları hiçbir şey çekilip alınanı geri vermedi. Yaratıkların dokundukları her şeyi içten içe tüketip bir kabuğa çevirdiğini gören tarikat, gözünün önünde duran sonuca vardı – canavarlar dünyanın yaşamını yiyip tüketiyor; onları durdur, dizginle, dünya iyileşir. İlk başarısız oldukça daha karanlık bir ikinci sonuç da büyüdü: eğer yaşam kurtarılamıyorsa, yaşamsız bir dünya büyümez bir dünyadır ve büyü gerektirmeyen bir silahtı elinde tutan, geriye kalana hükmeder. Böylece tarikat, yaratıkları kendileri kırıp boyunduruk altına almaya, dünyayı kurutan şeyle beslenen bir ordu yetiştirmeye girişti.

Bu canavarların bazıları, şu anda tuhaf, yabancı bir mühürle kapalı duran bir başka geçitten geldi. O geçidi zorlayıp açık tutmak için tarikat, buna yetecek tek yakıtı yakar: akıma duyarlı insanları, işleyişi beslemek için yaşam özleri çekilip alınmaları. Bu yırtılmış geçitten, bozulmuş yaratıkları diri diri sürükleyip kafeslere ve teşrih masalarına taşırlar – bilinmeyen ötesinden taze geçmiş, güçlü şeyler. Çoğu geçişte ölür ya da kırılmış, zapt edilemez gelir; bu yüzden geçidin tekrar tekrar yarılması, ölü yakıtın yenilenmesi, daha fazlasının alınması gerekir. Bazen biri kafese kapatılmadan kopup kaçar, kırsalda yollardaki adsız bir canavara dönüşür. Kimse bu dehşeti tarikata bağlamaz, çünkü kimse bağlamamalıdır.

Dördü, tarikatın kayıtlarını, koruduğu geçidi ve taşıdıkları aynı haritaya katlanmış daha soğuk bir ayrıntıyı bulur: şirketin geçit ağı bu eşiği de işaretler – ve onu boş işaretler. Şirketin kendi öncüleri buradan bir kez geçmiş ve hiç dönmemiştir; arşivleri ötede yatan üzerine hiçbir veri tutmaz, yalnızca ölü bir sinyal. O geçitten geçen geri dönüp rapor sunmaz. Sefer üstüne sefer geçmiş ve susmuştur; bu eşiğe değen her dünya orayı ölüm sayıp silmiştir.

Ve yine de yaşayan akım en güçlü olarak işte o geçitten akmaktadır – tıpkı nağmenin tarlada Eren'i çektişirdiği gibi dördünü çekştirir. Ötede ne olduğunu bilmezler; yalnızca çekişin gerçek olduğunu ve her başka haritanın bittiği yere götürdüğünü bilirler.

Bu yüzden geçide giderler – ve doğrudan işleyişin içine yürürler: zincirlerinde kurutulup ölmekte olan tutsaklar, kafesler, karanlıktan yarı ölü sürüklenmiş yaratıklar. Geçmezler. Saldırırlar. Tarikat kırık, yarı zapt edilmiş yaratıklarını üzerlerine salar ve çarpışma geçidin ağındaki aynın salonunu yırtıp geçer – türbeden bu yana dördünün verdiği en çetin savaş. Tarikatı biçerler ve tutsakları özgür bırakırlar.

Ama geçidi yalnızca işleyiş açık tutuyordu, işleyiş de onu yapanlarla birlikte ölü. Eşik bükülür, sonra kendini parçalar – ve dördünün kovaladığı akım çöküşün içinden kükreterek yükselip onları da kapar, şimdiye dek en şiddetli geçişle öte yana fırlatır. Boynuzlu üçlü o son anda salona ulaşır; avları, dünyada kapanmakta olan bir yaraya doğru kaybolmaktadır. İzlemek, her haritanın ölüm diye işaretlediği eşiğe atlamak demektir; geri dönmek, dördünü sonsuza dek yitirmek. Ekip geçtiyse bir şey biliyor olmalıdır – ve üçlü atlar. Geçit, yedisinin de ardından uluyarak kapanır.

5. Dünya – Son Hat

Geçitten bir savaşın içine fırlatılırlar. 5. Dünya, bozulmanın çoktan kazandığı bir dünyadır – toprakları aşılmış, halkı neredeyse tükenmiş – ve geriye kalanlar, dünyaları birbirine bağlayan o büyük geçit-düğümlerinden birinin çevresinde son bir savunmaya toplanmıştır. Bu düğümü kendi yanlarından, bilerek mühürlemişlerdir; bozulmayı ölmekte olan dünyalarının içine hapsetmek, ağ boyunca öteki dünyalara asla yayılamasın diye. O mühür, yıkımla hâlâ soluk alan her dünya arasında duran tek şeydir. Onu tutmak savaşlarının tamamıdır: gökte düşen dağlar gibi yanan savaş gemileri, fırlayan makineler ve düğümü içeriden döven, yaratılışın geri kalanına geçmeye çabalayan dönüşmüşlerin sonsuz dalgasına karşı kendini atan bitkin bir zırhlı asker duvarı.

Öe burada, ilk kez, evren onlara açılır. Savunucular neyi koruduklarını tam olarak bilir ve açıkça anlatır. Bu düğüm, tek bir büyük Ağaç'ın – Bayterek'in – bir atardamarıdır; onun yaşayan akımı, her dünyanın bir ve aynı olduğunu bilmeden başka başka adlandırdığı şeydir. Eren'in kendi dünyasının Kut dediği şey. O akım tükenmektedir. Gerçek bir şifacı, derler, güç üreten biri değildir; Ağaç'ın yaşamının hastalara aktığı berrak bir kanaldır – bir iletici. Öe ekibin baştan beri körlemesine çarpıştığı şey sonunda bir ad bulur: bozulma bir güç ya da iradesi olan bir yaratık değildir. Akımın çekilip alındığı yerde geriye kalandır – bir şey Kut'unu yitirdiğinde geriye kalan o oyuk. Kut'unu yitirip koflaşmış bir canavar yine de kesilip indirilebilir, bedeni fani herhangi bir canlı gibi ortadan kaldırılabilir. Ama o boşluğun kendisi iyileştirilemez: geri çağrılacak hiçbir şey kalmamıştır, kuru bir kabuğa yeniden yaşam üfleyip onu bütün kılmanın hiçbir yolu yoktur ve birini yere sermek, bir sonrakinin yozlaşmasını durdurmaz. Her savunmanın sonunda başarısız olmasının nedeni budur – bozulmuşları sonsuza dek öldürebilir ve bozulmaya bir kez bile dokunamazsın. Öe kurutulmuş dünyanın tarikatının yanılmasının nedeni de budur: yaratıklar hiçbir şey yemiyordu. Kut yenmiyor; içeri, dünyalardan uzağa, Ağaç'ın kendi ölmekte olan özüne çekiliyor.

Öe dördü, neyin mührünü açtıklarını birden anlar. Türbedeki kadın bu ileticilerden biriydi. Akım tersine döndüğünde onun kanalı da onunla tersine döndü: Ağaç'ın yaşamı ondan dışarı akmayı bıraktı, içeri geri sürüklenmeye başladı, öyle ki iyileştiren dokunuşu bir çekip alan dokunuşa döndü. O hiç lanetli olmadı, hiç kötü olmadı. İrmak tersine akarken açık bırakılmış bir kanaldı. Türbenin dehşeti sonunda adını bulur.

Öe burada, buradan neden hiç kimsenin geri dönmediğini öğrenirler. Bir zamanlar, 5. Dünya'da hâlâ yaşam varken, düğüm iki yönlü işliyordu ve insanlar özgürce geçiyordu – Caelirete şirketin öncüleri ile daha önceki serüvenciler oraya zaten böyle ulaşmıştı. Hiçbiri görünmeden kaybolup ölmedi. Geldiler, neyin geri tutulduğunu ve hat kırılırsa bunun dünyalara neye mal olacağını gördüler ve kaldılar. Her biri savaşıp saf tutmak için kaldı. İşte bu yüzden eve hiçbir rapor gitmedi, şirketin haritasında burası boş bırakıldı, kurutulan dünya burayı ölüm saydı; bu yerin gerçeği, ulaşan herkesi tutar ve neyi koruduğunu öğrenenler de savunucu olur.

Savunucular, geçitlerinin öte yandan zorlanmasına aynıyla karşılık veremezler. Kurdukları mührü kırmadan içeriden açamazlar; en küçük genişleme bütün gediğin yırtılmasını göze almaktır. Kapattıkları kapıyı kendi üzerlerine kapadılar – dışarı taşınacak bir uyarı yok, tutmaktan başka yapacak bir şey yok. Öe herhangi birinin anımsayabildiğinden beri o mührün öte yandan defalarca zorlandığını duyumsamışlardır; dışarıda bir şey kapılarını durmadan açmaya uğraşmaktadır. O zorlama az önce durmuştur. Dördü, geçit çökerken onun son işleyişiyle içeri fırlatıldı ve kapının bir daha o yandan neden açılmayacağını nedenini taşımaktadır: onu zorlayan şey ölmüştür ve onu öldürenler kendileridir.

Burada boynuzlu avcılar onları son kez yakalar – ve burada gerçek sözleşmeyi eritir. Dünya ekseni ölmektedir ve ölürse hiçbirinin hizmet ettiği şey ayakta kalmaz. Bu savunucuların uğruna can verdiği şeyin yanında ödül neredeyse hiçe iner. Ay çatlar. Birer birer silahlar iner. Üçü dörde katılır.

Yedisi birlikte en çok önem taşıyan tek yere atılır – çöken savunma hattının ta kendisine, dönüşmüşler ordusunun düğümü koruyan son çemberi aşmakla tehdit ettiği yere. Geçidin yakın zamandaki dengesizliğiyle çılgına dönen sonsuz dalga, bitkin asker duvarını döver. Yanan gök ve fırlayan makinelerin arasından yedisi öncü kolu geri sürmek ve savunuculara, bütün kale aşılmadan hattaki gediği kapatacak süreyi kazandırmak için çarpışır. Çember tutar; düğüm yaşar. Evreni kurtarmazlar. Ölmekte olan Ağaç'ın bir atardamarının daha ele geçirilmesini önlerler – çöküşe karşı bir mola, biraz daha uzun süre için kazanılmış. Askerlerin, adlarını hiç

kaydetmeyecek bir akım için adsız öfüşünü izlerken, dördünün içinde bir şey büsbütün yerine oturur: şan, ödül ve anılmak, akışın yanında hiçbir ağırlık taşımaz.

Buradan ne ileri bir yol vardır, ne de geri. Mühür, tuttuğu her şeyi yıkıma sürüklemekten içeriden kırılmaz; bu düğüm sonuncusuydu ve daha ileriye hiçbir yere açılmaz. Ama savunucuların en yaşlısı Neva'nın boğazında asılı duranı görür ve durur. O taşı tanır; nexusa, yani alemlerin kalbine giden yolu açmak için bizzat kaynaktan kesilerek var edilmiş kadim bir anahtardı bu. Soyunun tükendiğine inanıyorlardı; oysa şimdi o anahtar, ne taşıdığından habersiz bir avcının boynunda içeriye gelmişti.

Yaşlı komutan, birliğin koruduğu en eski ve bozulmamış yazıtları ortaya çıkardı. Haritalar; bütün alemlerin kesiştiği, mühürlenip tutulan her geçidin ötesine uzanan yegane yol olan nexustan bahsediyordu. Fakat kayıtlarda ölümcül bir pürüz gizliydi: O kadim geçit bu korunaklı kale duvarlarının içinde yer almıyordu. Mıllerce ötede, dönüşmüş yaratıkların çoktan istila ettiği harabe bir şehir silüetinin ortasında, eski dünya başkentinin ılık görmeyen, korumasız ve yüksek bir kulesindeydi. Ana ordu kale duvarlarını bırakıp ayrılamazdı; bu yüzden komutan, gruba refakat etmek üzere deneyimli gözcülerden olušan küçük, seçkin bir manga topladı. Havada asılı duran bir fırlatma rıhtımından gizlice süzülen bu küçük grup; çökmüş köprüleri ve ölü şehrin yanan yürüyüş yollarını aşarak, dönüşmüşlerin kör noktalarından sızan tehlikeli bir yolculuğa koyuldu.

Sessiz sızma, yaratıklar kokularını alınca çılgın bir koşuşturmaya dönüşür. Gaziler, gelen yaratıkların önüne kendilerini atar; dar geçitleri tutup yediye açık bir koridor bırakmak için birer birer kendilerini feda eder. Birkaç gözcü, kovalayan dalgaya karşı bir boğaza demir atmak için geride kalırken, kalan bir avuç savunucu ekibi son açıklığa doğru iter.

Yedisi eski yere ulaşır; harabelerin içinde, herhangi birinin yaşadığından daha uzun süredir mühürlü ve ışıksız bir ölü taş halka durmaktadır. Orada Neva madalyonu kaldırır ve madalyon yanıt verir: ılık toplanır, ölü halka uyanır ve yaşayan bellekte hiçbir şeyin durmadığı bir yerde bir girdap açılır. Onlarla birlikte ateş hattını geçen sağ kalan savunucular, kendilerinin asla geçemeyeceği çıkış yoluna bakar. Yediyi ileri sürerler – gidin, kaynağa ulaşın, bunu bitirin – ve kazanılamayacak bir savaşa dönmek üzere arkalarını döner. Ekibin içinden geçer; arkalarında girdap, kazanılamayacak bir savaşın sesi üzerine kapanır.

6. Dünya – Yankılar

Girdabın ötesinde nexusun kendisi vardır – bütün dünyaların arasında dingin bir nokta, her yöne dallanan, hiçbir haritanın tutamayacağı kadar çok yol. Seçmek zorunda değillerdir. Madalyon, tutulan bir soluk kadar sabit, onları çeker ve izleyip geçerler.

Son geçit yeşil bir harabeye açılır – çökmüş bahçelerde otlayan mekanik yaban hayatı, kutsal makinelerin arasından yükselen ağaçlar, ölü kentlerin üzerinden akan duru ırmaklar. Güzel. Ve yavaş yavaş anlarlar ki, her şeyin başladığı yer.

Harabe, içinde yeterince yürüyen herkese kendi tarihini anlatır; onlar da ilerledikçe parça parça birleştirir. Burası bir zamanlar Ağaç'a bağlanmış en ısıtılı uygarlıktı. Halkı yaşamı doğrudan geçit-pınarlarından çekmeyi öğrendi ve iyileştiren kentlerden, yaşayan mabetlerden ve geçit zanaatinden bir cennet kurdu. Ama cennet sonsuz çekişle dönüyordu; kaynak artık yenilenemeyene dek çektiler – ve kozmik Ağaç, kendi ölmekte olan özünü kurtarmak için yaşamını dışarı vermek yerine içeri çekmeye başladı.

Bunun bütün ölçeği sonunda üzerlerine iner – bir lanetli ülke değil, her dünyayı canlı tutmaya çabalayan tek bir Ağaç. Çok küçükler ve gizem, anladıkça yalnızca derinleşir.

Özdeki Emanet

Madalyonun çekışı onları doğruca ölü başkentin kalbine getirir – bütün geçit ağını besleyen uykudaki Kut haznesinin çevresine kurulmuş devasa, kemerli bir Ulu-ocağa. Odaanın merkezinde, eski bir örs kaidesinin derinine saplanmış bir kılıç durur. Ağır pas tutmuş ve sıradan görünüştüdür. Eren onu taştan çektiğinde tümüyle ölü gelir – ağır, dengesiz ve dokunulamayacak kadar buz gibi; çürümeye terk edilmiş, atılmış bir kalıntı.

Ulu Ocak İmtihani

Kut haznesinin ardına kilitli akım rezervine ulaşmak için eski ocak düzeneklerini uyandırmaları gerekir. Eren uykudaki kabı sahiplendiği an, otomatik savunma dizgeleri kritik bir ihlal kaydeder. Bunlar, asıl kanalı kötüye kullanımdan korumak için yapılmış, el değmemiş makine bekçileridir.

Savaş anında patlar. Doruk ile Balaban oda girişinde bir savunma duvarı kurar, mekanik nöbetçi dalgalarını sunağa akmaktan alıkoyar. Arkalarında Esin ile Selin orta sıradan destek

verir; ateş büyülerini savurur, ekibi köşeye sıkıştıran taktik güvenlik takımlarını bastırmak için ok yağdırır.

Tam ortada, pirinçten ve canlı telden devasa bir bekçi, kılıcı geri almak için uyanır. Tansel doğruca ateş hattına adım atar, büyüsüyle kalkanlar örerek ve bekçinin güç kanallarını aşırı yükleyerek varlığı yere bastırır; bu sırada kendi yedeklerini yakıp tüketirken Eren ile Neva onun açıkta kalan güç çekirdeğine vurup eski makineyi bütünüyle susturur.

Yeniden Dövme ve Onarım

Ocak bekçisi temizlenince oda dingin bir sessizliğe gömülür. Eren körelmiş, paslı kılıcı örs sunağına geri koyar. Neva'ya döner, o da daha sormadan anlar. Boğazındaki elmas biçimli madalyonu kaldırır – son yol göstermesini de yapmış, onları hep çektiği yere getirmiştir. Sunağa adım atar ve madalyonun kristalini kılıç kabzasındaki boş yuvaya oturtur. Geçiş kusursuzdur. Keşkin, mekanik bir tıkırtı odada yankılanır.

Ocak düzenekleri o an ateşlenir; odanın iç hücrelerinde kalmış küçük, yerel Kut birikintisini emer. Bu cılız akım örsten yukarı fırlar ama yalnızca silahtan geçmez – yeni yerleştirilen kristal, eksik kıvılcım gibi davranıp kılıcın iç kanallarını açar. Kılıç devasa bir paratoner gibi yerel ışığı kapıp çeliğin içinden sürer. Kısa, kör edici bir parıltıda, koşan enerji yüzyılların pasını yakıp temizler, kör demiri bir anda saç kadar ince bir kuvvet çizgisine biler. Işık dindiğinde kılıcın ağırlığı Eren'in elinde kusursuzca yerine oturur; ağırlıksız, dengeli ve canlı. Söylenceye konu olan Kut kılıcı sonunda bütünleşmiş, uyanmış ve uyumlanmış. Ağın yaşam-gücünü taşımak için tasarlanmış boş bir kaptır; kristal yuvasına kilitletince hem bir silah hem de bir ana anahtar olmaya nihayet hazırdır. Kılıç her ne içinse, artık taşınması ona kalmıştır.

Ağı Açmak

Merkezdeki sunak, eskilerin enerjilerini tek bir savunmasız yerde tutmadığını açığa çıkarır; asıl Kut rezervleri, başkent harabelerine dağılmış, her biri kendi otomatik güvenlik ızgarasına bağlı üç ikincil saklama mahzeninin ardında kilitlidir. Yeni uyanan Kut kılıcıyla terminallere bağlanan ekip, ölü kentin içinden taktik bir rota çıkarır. Her düğümü savunan özel makine bekçileriyle çarpışarak mahzenden mahzene hızlı, eşgüdümlü bir harekât yürütürler. Her noktada Eren etkin kılıcı mahzen kanallarına sürer ve uyumlanmış sıklığıyla güvenlik kilitlerini açar. Birer birer yalıtılmış alt rezervler açılır, salınmamış akımları ana boru hattına geri yönelir.

Onarım ve Taşkın

Bütün düğümler açıldıktan sonra yedisi merkezdeki Ulu-ocağa döner; ağır kilitleli akımının tümü zeminin altında basınç altında bekler. Eren ana arayüze adım atar, eksiksiz uyumlanmış kılıcı kaldırır ve eskilerin çalınmış birikiminin tümünü kaynağa geri salmak için onu ana rezervuar-kanalına derinlemesine sürer. Esrarengiz güç rezervlerden taşıp doğruca nexusun asıl geçit-pınarına dökülür. Bir an için – hiçbir şey. Rezervler tümüyle boşalır, biriktirilen yaşamın sonu da geri verilir ve dünya, kumun üzerine su dökmüş gibi soluğunu tutar.

Sonra taşar. Yaranın içinden yukarı, kanallardan aşağı ve Bayterek'in tüm boyunca – çok uzun süredir kararmış kozmik eksen, ışığı bir kerede alıp taşır. Dördünün geçtiği her dünyaya geçitler boyunca koşar. Bütün dünyalarda aynı uyanış karanlıkta dalgalanır: hastalar yeniden iyileşebilir ve hiçbir şeyin yeşermemesi gereken yanık topraklarda ölü toprak ile ölü suda silik kıvılcımlar uyanır. Ağır, boğucu basınç çözülürken ışıyan, akan Kıt ırmakları ekibin kendi yurdunun göğüne yayılır, güçten düşmüş büyücüler eski ateşin ellerinde yeniden tutuştuğunu duyar. Aynı anda 5. Dünya'nın tutulan hattının boğuk düğümü parlak yanar ve onu döven dalga bir anda hızını yitirir – ağır ruhani çıpası katılaşır bitkin savunucular için çemberi yerine kilitletken sıraları artık yenilenmez. Kurutulan 4. Dünya boyunca her titreyen eşik bir anda dengelenir, billur bir berraklıkla yerine kilitletlenir, sonra sağ kalan Kıt'a duyarlı insanlar akımın döndüğünü duyarken sıcak, dingin bir ışığa kavuşur. Aynı ışık her şeyin içinden geçer – Kıt, asıl pınardan ağır son yaprağına dek dışarı akarak bağlantıları onarır, geçitleri tüm Ağaç ağı boyunca açıp dengede tutar.

Ama kökleri durmadan koparan etkin bir çekiş varken geri verilen akış sızıp gider – ve en büyüğü, bu yerden hiç haberi olmayan, ona asla inanmayacak ve usa getirilemeyecek olan parlak kentteki Cae-firete'dir. Onarılmış bir boru hattı, bir yara akmayı sürdürürken değersizdir. Bu yüzden ittifak, çekişi kaynağında kapatmak için parlak kente geri döner.

Çökertme

Düşman olarak dönerler, ayağa kalkın isyancı cephesinin yanında sanayi bölgesine vururlar. Sızma hemen tesisin kalbinde büyük bir çarpışmaya açılır. Burada otomatik makine savaşçıları yoktur – yalnızca ağır silahlı kurumsal güvenlik birlikleri ve çelik zırhla, sinir gem-düzenekleriyle donatılmış siberetik yaratıkların savunma hatları.

Yedisini tek, kenetlenmiş bir savaş ekibi olarak duşmana girer. Balaban ile Doruk ön cephe dizilişine öncülük eder; duşmanı üzerlerine çeker, kurumsal piyadenin fiziksel kalkanlarını paramparça eder ve gelen ateşin ağırlığını taşır. Arkalarında Esin ile Selin orta sıradan büyü desteği verir; ekibi sıkıştıran taktik güvenlik takımlarını ateş büyülerini ve oklarla bastırır.

Caelirete sibernetik bekçi canavarlarını salıverdiğinde, Neva muharebe safının en arkasından yüksek hızlı savaş sanatını konuşturur. Savaş dizilişi içinde göz kamaştırıcı bir süratle hareket ederek, geniş bir kavis çizerek mutlak bir isabetle seri bir büyü ok sağanağı yağdırır. Büyü okları canavarların zırh plakalarını teğet geçip, başlarını kısıp alan ağır mekanik gem düzeneklerine çarparak onları paramparça eder.

Sinir kısıpaları kıvılcımlanıp söner sönmez yaratıkların doğal usu yüzeye çıkar. Anında arkalarındaki kurumsal sürücülere döner, savaş alanından kaçmadan önce duşmanın kendi arka hatlarını yırtıp geçerler. Duşman dizilişi tam bir kargaşaya duşmuşken Tansel tesisi besleyen elektronik reaktör-simgelerini bozmak için üst düzey bir büyü yapar; Eren ise muharebe sezgisiyle kalan kurumsal askerlerin önceden kestirilebilir saldırı örüntülerini okuyup son, belirleyici darbeleri indirir.

Savunma güçleri temizlenince ekip merkez denetim güvertesine çıkar, ana komuta düğümlerini kapatır ve güç kanallarını keser. Kararlı bir geri besleme döngüsü kalmayınca devşirme ağı yıkıcı bir çöküşe uğrar. Devasa reaktörler aşırı yüklenir, paramparça olur ve patlar; tümüyle yok olur. Kurumsal imparatorluğın toprağın ve suyun yaşam-gücü üzerindeki boğucu eli açıkta paramparça edilmiştir. Ağağ'taki en kötü tek yapay yara kapanmıştır. Yalnızca şimdi, akış asıl pınarda geri verildikten ve kurumsal çekiş kalıcı olarak yok edildikten sonra eve dönebilirler.

III. Kefaret

Kendilerini beklememiş bir dünyaya dönerler. Toprak bir savaş alanıdır – Kut'unu yitirip koflaşmış yaratıklar ve kırılmış insanlar, serüvencilere, Kut Nökerler ve sağ kalan savunuculara karşı. Üç eski avcı artık ekibin yanında saf tutar. Ağaç'ın akımı altta yeniden dışarı akar – ama o, akımla dönmez. Ağaç'ı onarmak onu hiç onarmayacaktı. Yüzyıllar geriye akan bir iletici bırakmadı, öylece düzeltilebilecek bir şey de; bir tümörün büyüdüğü gibi, onun yerinde başka bir şey büyüttü, ta ki bir zamanlar yaşamı ileten kadın gidene ve yalnızca onu giyen aç şey kalana dek.

Oe işte o, yaydığı yıkımın özünde durmaktadır – uyanık ve bilerek. Erişebildiği her canlıya uzanıp Kut'u çeker, insanların durduğu yerde zırlı, boş kabuklar bırakır. O, dünyadaki en derin yaradır.

Doruk, Esin ve Sefin çemberi kurar. İri adam kabukların baskısına karşı merkeze demir atar; Esin'in ateşi ile Sefin'in okları üzerlerine atılan her boş şeyi temizler, böylece ortadaki işleyiş hiç bozulmaz, hiç dokunulmaz. Çarpışmanın içinde değiller. Çarpışmaya izin veren nedenler onlar.

Balaban'ın ateşi, her yaklaşımı toza çeviren o yok etme alanı yırtıp açar – bir kararın neye mal olabileceğiyle nihayet barışmış yaşlı bir okçunun açık tuttuğu tek bir sıcaklık dikişi. Tansel ötekilerin üçüne hız, güç ve kalkan akıtır ve onları orada tutar; onları bütün tutmak için kendini yakıp tüketir – ölü ağabeyinin paltosu içindeki çocuk, bir zamanlar birini öldüren aynı armağanla dört kişiyi hayatta tutmaktadır.

Oe yalnızca onun yapabileceğini Neva yapar. Bu kadını ilk odadan beri okudu – bir canavar olarak değil, bir kanal olarak – ve hâlâ okur, kabukların ve açlığın ardından, başka kimsenin yakalayamayacağı o yarım saniyeyi kollayarak. Okları, alan boyunca Eren'i ayakta tutar; kapandıkça ona iplik gibi sürekli bir yaşam çizgisi geçirir. Oe kırılma anında, bozulmuş kabuk yarılıp içine gömülü kadın bir soluktan kısa süreyle yüzeye çıktığında, onu gören, ona ad veren ve Eren'in nişanını doğru tutan Neva olur – işte orada, yarık; kabuk değil.

Eren açıklıktan, elinde madyon-kristalli kılıçla – Ağaç'ın geri verilmiş akımı ona yüklenmiş, altı dünyalık ödünç devinim kollarında – adım atar ve onu yerine sokar; bütün yaşayan akışı bir kerede bozulmuş şeye, kabuğa değil kanala zorlar.

Yozlaşmış kabuk, canlı Kut'u barındıramaz. Akış onun içinden taşıp onu içten yakar ve kırılan bir anlık için, bozulma kazınip silinirken, içinde gömülü kadın yüzeye çıkar – ve gerçek iletenin, kendisi

olduğu o yarım saniyede yaptığı son şey, akımı her zaman akması gerektiği gibi dışarı bırakmaktır; veba kaynağında topraktan yanıp çıkar, ölü zeminin üzerinden tek bir solukta yeşil tırmanır. Sonra onda bunu bile tutacak bir şey kalmaz. Işıhta dağılır, sonunda dingin – ve en sonunda, en sonunda özgür.

VIII. Ödenen Bedel

Çatışma biter. Dünya geri gelmez. yıkımın aldığı şeyi alıkoyar – kabuklar uyanmaz, ölü ölü kalır, izler toprakta eski yanıklar gibi durur. Neva'nın kardeşi de hiç geri gelmeyenler arasındadır; savaşın bir yerinde, kendi elleriyle, üzerine konuşmayacağı o şeyi çoktan yapmıştır.

IX. Çağrı

İş bitince Neva eve döner. Mabet Bilgesi yoktur; mabet, sağ kalan hastalar ve uzun onarım işi artık ona kalmıştır ve o iş onu gezinmeye bırakmaz. Üçünden yolda izin alır – Eren'le bir an fazla tutulan bir bakış, sonra sırtı, küçülerek. Gidecek bir yeri olanın ayrılışıdır bu.

Avare Nağme burada biter.

Eren'in hiçbir yeri yoktur. Balaban ve Tanse'le kalır. Sonra, onlardan ayrı dingin bir yerde, çağlar öncesinden bir varlıkla karşılaşır – devasa, kökleşmiş, Ağaç kadar eski, gözlerinde her şeyin bütün şeklini taşıyan bir varlık. Yalnız ona söyler ve söyledikleri onun hiçbir biçimde anlayamayacağı şeylerdir: buradaki süresi bitmiştir ve eve, şimdi gitmelidir. Bunda hiç bu dünyaya ait olmayan bir aciliyet vardır, her şeyin öte yanından gelen bir çekiş. Arkasında, az önce orada olmayan açık bir geçit durur.

Yaşlı okçuya ve çocuğa, açıklayamadan veda eder ve ışığa adım atar.

X. Yansıma

Yaşlı bir adam, çelik ve kızıl ışıktan bir odada çevresinde sönük ekranlar parıldarken, bir tel yumağıyla bir makineye bağlı, bir kozanın içinde uyanır. Kendini söküp çıkarır ve sendeleyerek dünyaya çıkar.

Başlığı kapalı, kambur, ağır ve yavaş, parlak bir gelecek sokağında yürür; çevresinden onu görmeden akan bir kalabalığın içinden geçer – yersiz, zamansız. Bir dükkân vitrinine sürüklenir ve durur. Cama yaklaşır ve yıpranmış bir yüz ona geri bakar – çukur gözlü, dehşetle gevşemiş, çizgili ve ak saçlı. Titreyen elini cama bastırır, yansıma da geri bastırır. Camdaki harap yaşlı yüz, onun taşıdığı yüzdür. O, bu yaşlı adamdır – bir düşün içine tırmanıp hiç dışarı çıkmamış bir dijital bağımlı, gerçek bedeni arkadaki tüpün içinde çürürken koca bir ömrü kılıçların ve Ağaç'ın yeşil dünyasına dökmüş biri.

Buna karşı nefes bile alamadan, bir şey onu – çok uzaklardan, şiddetle – çeker ve sokak, cam, kırık yaşlı yüz yeniden bir geçide doğru geriye doğru çekilir.

Avare'ye Köprü

Çimlerin üzerinde uyanır, yine genç, nağme çalmaktadır; Balaban ve Tansel onun başında durmuş, beklemektedirler. Onlara kalamayacağını söyler – bedeni ölmektedir. Onlar bir acil durum olduğunu, başka seçeneklerinin olmadığını söyler. Ona ihtiyaçları vardır.

Tansel, Kut kılıcını uzatır ve onu tekrar kullanması için ona ısrar eder. Eren kabul eder.

Dört olması gereken yeşilin üstünde üç kişi durur. Balaban, kır saçlı ve sağlam. Yanında Tansel. Elinde kılıçla Eren. Oe yanlarında, kimsenin eğmediği uzun otlar – Neva'nın durmadığı ve durmayacağı yer. Atlarını çevirip tepelere sürerler, o boş yer de onlarla sürer ve nağme onları dışarı taşır.



Daima ileri.